

Beretn. om den 35. internat. arbejdskonference i Genève 1952.

- b) nærmere bestemte grupper af den erhvervsmæssigt beskæftigede del af befolkningen, udgørende mindst 20 pct. af samtlige indbyggere, samt deres hustruer og børn; eller
- c) nærmere bestemte grupper, udgørende mindst 50 pct., af samtlige indbyggere; eller
- d) såfremt en i medfør af artikel 3 afgivet erklæring er i kraft, nærmere bestemte grupper, udgørende mindst 50 pct., af samtlige arbejdstagere i industrielle virksomheder, der beskæftiger 20 personer eller derover, samt deres hustruer og børn.

Artikel 10.

1. Hjælpen skal som minimum omfatte:

- a) hvor det drejer sig om sygdom:
 - 1) behandling af praktiserende læge, herunder besøg i hjemmet;
 - 2) specialistbehandling på hospital for indlagte og ambulante behandlede patienter samt den uden for hospitalerne til rådighed stående specialistbehandling;
 - 3) den af praktiserende læger og lignende ordinerede nødvendige medicin; samt
 - 4) hospitalsindlæggelse, om nødvendigt; og
- b) hvor det drejer sig om svangerskab og fødsel og de dermed forbundne følger:
 - 1) behandling før, under og efter fødslen enten af praktiserende læger eller af jordemødre; samt
 - 2) hospitalsindlæggelse, om nødvendigt.

2. Det kan kræves, at modtageren eller dennes forsøger betaler en del af den lægebehandling, modtageren får i anledning af sygdom; reglerne herom skal være således fastsat, at pågældende ikke der- ved kommer i trang.

3. Den i medfør af nærværende artikel tilståede hjælp skal ydes med henblik på at bevare, genoprette eller forbedre pågældendes sundhedstilstand og arbejdsevne samt evne til at imødekomme sine personlige behov.

4. De institutioner eller ministerier, der administrerer hjælpen, skal ved dertil egnede midler tilskynde de pågældende til at gøre brug af de almindelige sundhedsforanstaltninger, der er stillet til deres rådighed af de offentlige myndigheder eller af andre af de offentlige myndigheder godkendte organer.

Artikel 11.

Den i artikel 10 omhandlede hjælp skal i et af de af afsnittet omfattede trangstilfælde som minimum sikres de berettigede personer eller deres forsørgere ved udløbet af den ventetid, der måtte blive anset for nødvendig for at undgå misbrug.

Artikel 12.

1. Den i artikel 10 omhandlede hjælp skal ydes, sålænge trangtilfældet består, dog således at dens varighed i tilfælde af sygdom kan begrænses til 26 uger i det enkelte tilfælde, men hjælpen skal ikke ophøre, sålænge der ydes dagpenge under sygdom, og der bør skabes hjemmel for, at grænsen kan udvides for nærmere bestemte sygdomme, der er anerkendt som medførende langvarig behandling.

2. I tilfælde, hvor en i medfør af artikel 3 afgivet erklæring er gældende, kan hjælpens varighed i det enkelte tilfælde begrænses til 13 uger.

Afsnit III. Dagpenge under sygdom.

Artikel 13.

Enhver medlemsstat, for hvilken nærværende afsnit er i kraft, skal sikre de af bestemmelserne omfattede personer dagpenge under sygdom i henhold til de efterfølgende artikler af nærværende afsnit.

Artikel 14.

Det pågældende trangstilfælde skal omfatte arbejdsudygtighed som følge af sygdom der medfører tab af arbejdsfortjeneste, som nærmere defineret ved nationale love eller administrative forskrifter,